

Ľist uĉenika i uĉitelja OŠ "Ľvan MaŹuraniĉ", Sibinj
Ğodište je XXXXIII i broj je 44.

Zvono

U ovom broju ĉitajte:

Povijest Źkolskog lista

Źto je brain gym?

Od Meksika do Şrgureviĉa

NaŹ projekt „Afrika“

NaŹi novi nastavnici...

Sibinj, 2012.

Dragi naši Zvonoljupci,

Stigao je novi broj vašeg omiljenog Zvona. Kako vrijeme odmiče tako naše Zvono stari. Ovo je već 44. broj Zvona, što je ujedno i glavna tema. Vjerujem da ćete uživati čitajući ga. Ove godine Zvono sjaji vašim radovima i umjetničkim djelima. Lijepo je kad vidite da će Vaš trenutak inspiracije ostati zauvijek zabilježen u Zvonu. Dakako, u njemu se nalaze i izvještaji koje su naši reporteri zabilježili tako ćete moći podsjetiti se vašeg vremena provedenog u ovoj školskoj godini. Da Zvono ne bi bilo samo na riječima, tu su i zabavne stranice za razbibrigu. Pročitajte što je moderno našim učenicima u Modnom kutku, da slučajno ne zaostanete za modnim trendovima. Pogledajte na kojim smo sve natjecanjima sudjelovali i koje smo nagrade osvojili, koji su nas to književnici posjetili. Krije li se „Zvijezda“ u školskim redovima? Pogledajte naj izbore osmaša i karnevalske maske. Trudili smo se da ovo naše Zvono bude što zanimljivije stoga poslije uvodne riječi prijedite na ostale stranice. Čitajte i uživajte!!!

U ime uredništva, Janja Prskalo, 8.a

UREDNIŠTVO:

ZVONO – list učenika i učitelja
OŠ «Ivan Mažuranić», Sibinj

Adresa uredništva:
108. brigade ZNG 4, 35252 Sibinj
Telefon/fax: 035/425-297
E-mail: os-sibinj-001@skole.t-com.hr
Web adresa: www.os-imazurancic-sibinj.skole.hr

Za nakladnika: OŠ „Ivan Mažuranić“,
Sibinj

Glavne i odgovorne urednice: Mirela
Mršić-Pavičić i Maja Vinčazović

Redakcija: Mirela Mršić-Pavičić, Maja
Vinčazović, Natalija Pohl, Marijan
Ibrišimović, Marijana Čičković, Ružica
Kopić

Novinari – reporteri: Janja Prskalo 8.a,
Ana Begović 8.a, Magdalena Hnatešin
8. b Marija Janković 7.a, Jelena Gavran
7.a, Andrea Katavić 7.a, Tea Hrušovski
8b, Josipa Brodski 8. b, Anja Domazet
5. c, Dorotea Vargašević 5.c i ostali
suradnici...

Fotografije uredila: Magdalena Hnatešin
8.b

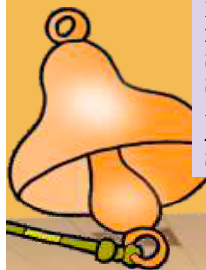
Suradnici: likovna sekcija, niži razredi

Lektura: Marica Dragojević, Marina
Lcmaić

Tisak: Tiskara Delta
Naklada: 600 primjeraka

SADRŽAJ:

Riječ urednice	2
Tema broja	3-5
Brain gym	6-7
Naši novi nastavnici	8
Od Meksika do Grgurevića	9
Obilježili smo...	10-12
Natjecanja	13
Putujemo, putujemo...	14-15
Nagrađeni učenici	16
Učenici biraju učenike	17
Iz našeg pera	18-19
Duhovni kutak	20
Naša defektologinja Mirela Andelić	21
Susret s misionarkom i naš projekt Afrika	22-23
Naši super talenti	24-25
20 godina samostalnosti naše domovine	26
Sportske stranice	27
Strani jezik	28
Modni kutak	29
Zabavne stranice	30-31
Strip	32

TEMA BROJA

Zvono (od 1967. do danas)

Još davne 1967. godine izašao je prvi broj školskog lista Zvono koji je tada imao samo 10 stranica. Uređivali su ga učenici Osnovne škole koja se tada zvala „Stjepan Sekulić-Jucko“. Stranice lista sadržavale su riječ uredništva, imena suradnika, učeničke radove, izvještaje i imao je zabavne stranice koje su bile ispunjene križaljka i rebusima. Na predzadnjoj stranici bio je popis učitelja i djelatnika škole, a na zadnjoj stranici popis učenika osmih razreda. Literarna družina je, pod vodstvom Jože Prudeusa 1968. donijela odluku da će ona biti izdavač „Zvona“. Tada je odlučeno da će časopis izlaziti kao tromjesečnik, a u njemu će se objavljivati isključivo učenički radovi. Drugi broj Zvona održava natječaj na temu „Majka“ te brojne učeničke literarne radove. U listopadu 1969. održana je skupština literarne družine „Dragutin Tadijanović“, koja donosi odluku da se uz list „Zvono“, koji je objavljivao samo literarne radove, objavljuje poseban list koji će biti novinskog karaktera i izlaziti će svaka 2

mjeseca. Kasnije list izlazi jednom godišnje.

Učitelji su skupljali učeničke radove i radove iz područnih škola. Kada su ih skupili radio se takozvani „špigl“, pomoću kojeg su osmišljavali kako će biti raspoređeni tekstovi, slike i učenički radovi na stranici. Nakon toga tajnica ih je prekućavala na pisaćem stroju. Potom su učenici pomoću šapirografa umnožavali stranice. Šapirograf, na žalost nismo pronašli, ali nam je zato naš tajnik opisao kako je izgledao i kako je bilo jako teško na njega izvlačiti prekućane stranice

Članovi literarno-novinarske skupine danima su ostajali poslije nastave u školi i slagali stranicu po stranicu na klupu te ručno uvezivali klamericama. Bilo je naporno, ali su oni to radili s velikim zadovoljstvom.

U arhivu škole pronašli smo među starim Zvonima i list Naša reč za koji su nam učitelji rekli da je u to vrijeme dolazilo do „bratimljenja“ škola, a naša je to učinila sa školom Meleci. Učenici naše škole su često odlazili na priredbe u

njihovu školu, a također i oni u našu. U njihovom listu smo pronašli i učeničke radove učenika iz Sibirja.

Zvono je u to vrijeme većinom bilo literarnog karaktera, ali moglo se naći i izvještaja s raznih svečanosti i događaja koji su se odvijali u našoj školi. Likovna skupina je bila zadužena za crteže koji su se također tiskali u Zvonu. Učitelji, koji se sjećaju tih dana, kažu da su učenici marljivo radili u novinarskoj skupini, a o tome nam je svjedočila i nastavnica Katica Cindrić koja je preuzela uređivanje školskog lista nakon Jože Prudeusa. Oni su nam ispričali kako se to nekada radilo i kako je bilo raditi bez suvremene tehnologije koja je danas učenicima, a i nastavnicima na raspolaganju.

Zvono je jedno od najvećih bogatstava naše škole. Nadamo se da će još dugo izlaziti i da će učenici i dalje marljivo raditi na listu koji je ponos škole.

Magdalena Gavran, Andrea Katavić i Marija Janković 7.a

TEMA BROJA -SAMO NEKA ZVONI UČENIČKO 'ZVONO'

Joža Prudeus - prvi zvonar školskog lista Zvono

Tijekom šest desetljeća pisanja i piskaranja, toliko sam toga napisao lošega, ponekad se i ponešto dobro mi gdje gdje omaklo, no nikada nisam teže pisao upravo ovaj tekst koji čitate.

Događalo se da sam napisao i dvadesetak i više stranica od ponoći do jutra (ako niste znali to je bilo moje vrijeme: mir tišina). Kada me čekala ponoćna, pismena zadaća lijegao bih s kokošima u 19 sati uvečer.

Međutim, kada sam dobio drag poziv da sročim jednu, najviše dvije kartice teksta za sibirsko, učeničko 'Zvono' pošao bih danima na počinak čak u 18 sati, a da do jutra nisam išta dobro napisao.

I umjesto da, kao što bih redovito činio, u praskozorje šaljem napisano na mnoge strane, glede ovog zadatka, obično sam napisano pročitao, zgužvao i cijlao u koš pored stola. Nikako trica!

Jednom sam se raspisao o tome kako sam prije više od 40 godina bio u Sibirju učitelj: mlad i lud (te dvije riječi narodna mudrost svczuje). E, danas više nisam mlad.

Drugi put bioh u to tekstu pisao o dragoj staroj školi, još dražim učenicima, cijenjenim suradnicima u zbornici i izvan nje, pa o divnim roditeljima; pa rastanak sa Sibirjem, pa rad u desetak drugih škola diljem Lijepe naše; pa 33 godine rada u Školi stvaralaštva s darovitim učenicima iz svih hrvatskih osnovnih škola (oko 7000 takvih upoznah i oko 2500 njihovih učitelja; pa lupetao kako sam 12 godina radio u promidžbi, pa kako sam utemeljio i bio urednikom programa za djecu i mlade na HKR, pa objavio 26 knjiga, pa mi uglazbiše 156 pjesama. I? O Zvonu ni riječi. Blebetavo trabunjanje ni za što. Sastav koji ne bi ni jedinicu zavrijedio. Minus jedan!

Pokušah ponovno. Pa ponovno uprskao: raspakmezio se jedne noći o dragim spomenama. Opet na radost košu. Bolje da sam spavao ili brojao zvijezde.

Sljedeći puta počeh spominjati poneka imena djece i odraslih pa zapeo, budući da nije pošteno jedne spomenuti druge jok. A starom magarcu i nije baš tako lako imati u glavi desetak imenika i cijeli birački popis. Jasno: koš.

Pa pet dana pauza. Mislim: nadoći će ideja. Umjesto ideje nadošla gripa.

Počela me hvatiti i zvono-manija i zvono-fobija, zvoni mi u glavi. Čim zazvoni poštar sjetim se da sam i košu dojadio. Mrzi me već.

Ujutro zazvoni s crkvenog tornja za zornicu, a ja mislim da zvoni za večernjicu. Izbjegavam zvonara.

Iđem ulicom i naletim na prijatelja Zvonka. Čim čujem za pjevačicu sa zvonikom glasom zapne mi bat u grlu. Skinuo sa s police V.H. Zvonar crkve... U snu mrmljao Zvonimirovu lađu.

Biram radio postaje a ono Zvona moga grada. Divna pjesma gasim. Sinoć: Kad zazvone dubrovačka zvona, kao da me netko batom po plećima.

Uplaših se se da postadoh slučaj za promatranje! Odlučih čak poći liječniku i požaliti se da mi zvoni u glavi. Preporučio med i kamilicu. Još mi samo to trebalo.

A kaplju, dani, cure mjeseci- Ide vrijeme, približava se rok. Eto jučer i sv. Nikole i krampus skok na skok (rima štima). Draga, nepoznata (nažalost) kolegica jamačno na iglama. Ali pristojna pa šuti. Nije kao ja.

Bojeći se da uskoro ne započnu svake večeri: Zvončići zvončići zvone cijelu noć – noćas sam odlučio kud puklo da puklo da napišem o Zvonu koje se više od četiri desetljeća nije raspuklo od zvonjave već zvoni sve jasnije, sve ozbiljnije, sve umilnije u dragoj sibirskoj školi.

Pišem dakle konačno o Zvonu koje sam s učenicima uspio u skromnoj lijevaonici odliti u priručno sklepanom kalupu. Ma ne jedno: dva!

Prvi smo u Hrvatskoj imali Zvono puno pjesam i priča, uz kojega se klatilo novinarsko zvono s obiljem novinarskih uradaka.

Prvo Zvono koje se čulo od Sibirja do Zagreba gdje za njegovu zvonjavu primismo priznanja i nagrade.

Sjećam se da smo prvi Zvono kuckali na pisaćem stroju a zatim na nekakvom, mislim da se zvalo nekako po njemački 'gešteter', jasno ako se ne varam, 'klamricma' spajali...

Bijaše to Zvono s modrom naslovnicom, s obiljem literarnih uradaka (ponovno nagrađenih na republičkoj razini). Da, na zadnjoj stranici popis učenika koji kao osmaši napuštaju svima nam dragu ondašnju Stjepan-Sekulić-Juckovsku osnovnu školu.

I kako mi je u duši (ne više u učima samo) radosno zazvonila vijest da sibirsko Zvono i dalje zvoni. Godinama sve bolje i bolje, sve ljepše i vrednije opremljeno i slikom i tekstem, ali dragošću nikada neće zasjeniti ono prvo koje mi pomoglo umijećem, duhom i sluhom za dobro, stvoriti učenici suradnici koji su danas već mame, tate, neki čak (Bogu hvala) i unuke imaju.

Jooj, kako sam se se sprtljao kad na obilježbi 30-obljetnice pozdravih kao bivši razrednik učenike s: „Draga djeco...“ a njihovi klinci trčkarale oko škole. Tja. Rekao sam mlad sam sve manje ludost ne popušta.

Iđemo kraju, jer uistinu mogao bih poslanice pisati o tih nekoliko divnih godina, u malom seocu danas općine Sibirj gdje bih se jamčno izgubio u ulicama (onda bjehu samo dvije: ušorena od Gromačnika pa do Andrijevac a dalje s raskrižjem za Grgureviće i ona od kolodvora do središta)- ali sigurno bih pogodio školska vrata, danas vclike, lijepo uređene iznutra, prekrasne u okolišu OŠ bana Ivana Mažuranića.

Eto toliko, da ostane mjesta za vrsne đačke tekstove. Pozdravljam sve sadašnje i bivše učenike, male i velike, mlade i one starije (starih nema dok je srce djetinje), pozdravljam sve djelatnike u školi, plemenite suradnike, divno roditelje. Sve.

Svima njima bili blagoslovljeni božićni blagdani i konačno sretnija Nova godina kakvu sanjamo. Na kraju i moja velika želja da prije jednog zvona posjetim ponovno Sibirj i čujem sibirsko školsko zvono i prolistam novo Zvono kojeg smo imenom zaljubljaljali godine....Ajme meni i to ishlapljelo.

Ako ovaj prilog dobije trojku 'puna šaka brade' pa ipak bih nešto pametno pridodao što sam tijekom godina smislio, a zatim u radu slijedio: Učitelj koji se ne smije - ne smije među učenike.

Sve vas grlim Josip Prudeus,
prvi zvonar školskog lista Zvono u sibirskoj školi.

INTERVJU S NASTAVNICOM KATICOM CINDRIĆ ili kako je zvonilo Zvono u prošlom stoljeću

Naša nastavnica je dogovorila intervju s nastavnicom Katicom Cindrić, nekadašnjom voditeljicom novinarske skupine i bivšom urednicom časopisa Zvono. Uputili smo se k njoj gdje nas je ona ugostila u svome domu. Pričala nam je kako s nekada vodila skupina i o čemu su njezini novinari nekada pisali. Djelić razgovora prenosimo i vama.

Novinari: Dobar dan! Možete li nam se opisati u nekoliko riječi?

Nastavnica Cindrić: Ja sam Cindrić Katica, nastavnica hrvatskog i ruskog jezika u mirovini.

Novinari: Kada ste došli u školu je li već postojao časopis Zvono?

Nastavnica Cindrić: Kada sam došla u školu Zvono nije izlazilo. Izlazilo je kasnije. Nastavnik Josip Prudeus pokrenuo je časopis.

Novinari: Koliko često je izlazilo Zvono?

Nastavnica Cindrić: Zvono je ispočetka izlazilo jedanput godišnje, ali ako je bila kakva posebna prigoda onda je izlazilo i dvaput godišnje.

Novinari: Kako ste smišljali teme za Zvono?

Nastavnica Cindrić: Teme smo smišljali razgovorom. Za novinarske radove novinari su pratili svakojaka događanja, organizirali smo i razna okupljanja. Likovna sekcija nam je davala svoje likovne radove koji su se također objavljivali.

Novinari: Kako je sastavljan list Zvono?

Nastavnica Cindrić: Naša tajnica „štampala je na štamparskom“ stroju, a imali smo stroj za umnožavanje i tim strojem smo umnožavali svaku stranicu jednu po jednu. Kada bismo umnožili sve stranice, ostajali bismo poslije škole te smo slagali list po list na klupama i onda ručno uvezivali klamericama.

Škola iz 1965. godine

Novinari: Kako ste sakupljali radove za list Zvono?

Nastavnica Cindrić: Literalno-novinarska grupa je sakupljala sve radove iz matične i područnih škola. Svi učenici bi dobili list da naprave ogledalo o nekom radu.

Novinari: Je li u listu bilo i učiteljskih radova?

Nastavnica Cindrić: Kod nas prije nije bilo učiteljskih radova, samo su bili učenički radovi.

Novinari: Je li tada bilo teško raditi izvannastavnu aktivnost s učenicima?

Nastavnica Cindrić: Nije. Uvijek je bilo lako raditi s učenicima. Neki učenici su bili jako dobri, ali bilo je i onih koji su ometali rad. Svi učenici su voljeli izvannastavne aktivnosti.

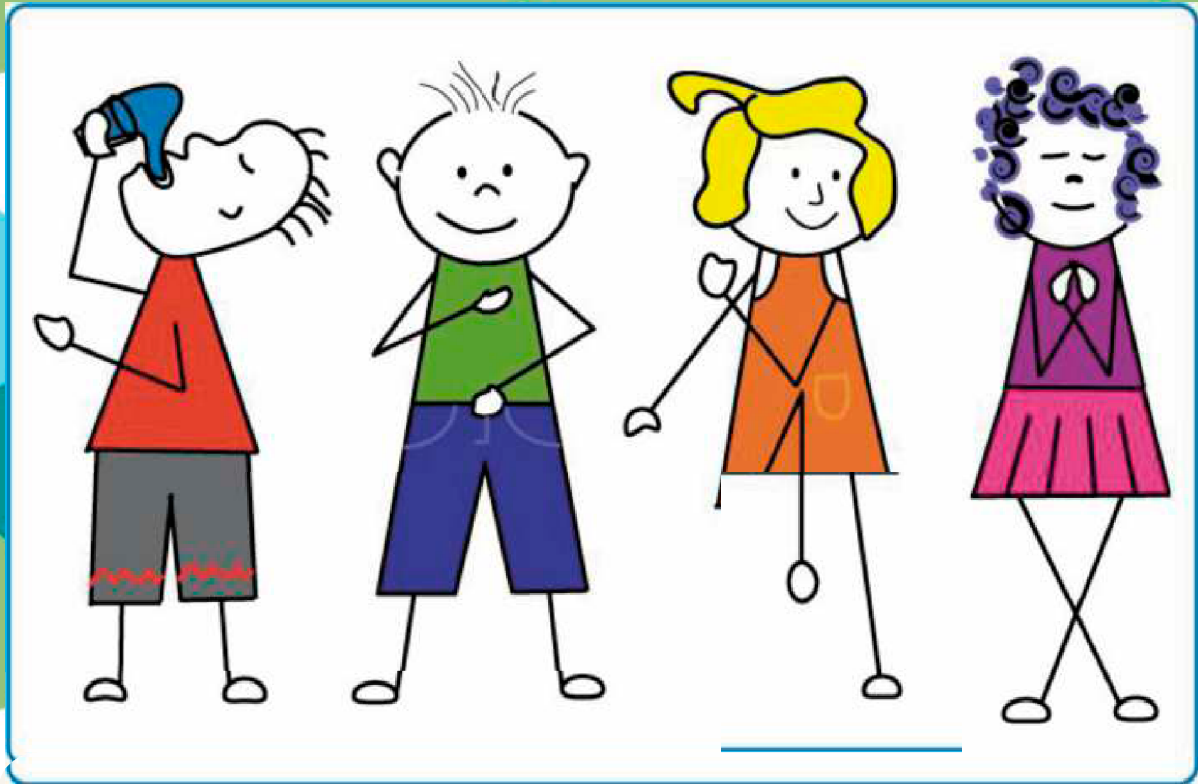
Novinari: I za kraj poručite nešto našim čitateljima Zvona!

Nastavnica Cindrić: Budite vrijedni, čitajte. Čitanjem se može puno toga naučiti i proširiti znanje! Na odlasku smo se zahvalili nastavnici Cindrić i obećali smo joj da ćemo marljivo raditi i javiti joj se kada izađe novi broj.

Magdalena Gavran, Andrea Katavić i Marija Janković 7.a

BRAIN GYM

Brain Gym pokreti predstavljaju niz jednostavnih i ugodnih pokreta koji potiču iskustvo učenja cijelim mozgom. Osobito su učinkoviti u području školskih vještina jer omogućuju pristup ranije nedostupnim područjima mozga. Smatra se da dugotrajno ponavljanje i uvježbavanje gradiva dovodi do isključivanja pojedinih dijelova mozga koji su bitni za cjelovito učenje. Prirodna su i zdrava alternativa napetostima i pomažu u prevladavanju većine teškoća u učenju. Brain Gym metodu razvili su Paul Dennison i Gail Dennison 1970. u Americi. Tri su osnovna pravila Brain Gyma:

1. Učenje je prirodna aktivnost koja donosi radost i traje cijeli život.
2. Teškoće ili tzv. "blokada u učenju" nisu ništa drugo do nemogućnosti nošenja sa stresom i neizvjesnošću novih zadataka.
3. Svi smo mi na neki način "blokirani" jer nismo naučili kako se kretati.

U našem društvu uvriježeno je mišljenje da mozak može obavljati svoje funkcije neovisno o tijelu. To je nemoguće jer su sve intelektualne funkcije koje obavlja mozak ugrađene u tijelo. Tijelo ima integralnu funkciju u svim intelektualnim procesima od početka života u maternici pa sve do starosti. Znači da se mišljenje i učenje ne događaju samo u glavi. Naši pokreti zapravo dovode do rasta mozga. Upravo su to razlozi razvoja Brain Gym metode. Dakle, metoda počiva na rezultatima proučavanja mozga i utjecajem pokreta na rad mozga i procese učenja.

U Hrvatskoj ovu metodu najviše provode dr. Darko Novose i dr. Tatjana Novosel-Herceg u Varaždinu.

Kako učimo?

Učenje nastaje tijekom interakcije sa svijetom. Mozak ne može učiti sam. Drugi dijelovi tijela dobavljaju mu informacije. Oči, uši, ruke i noge isto su tako organi za učenje. Oni dovode osjete iz vanjskog svijeta u mozak. Oštećenje jednog ili više osjetila može dovesti do smanjene sposobnosti učenja. Teškoće učenja također mogu uzrokovati rizične trudnoće i porodi, bolesti majke u trudnoći i bolesti djeteta u najranijoj dobi, usporen psihomotorni razvoj djeteta i nepravilna prehrana. Sve je više djece s kombiniranim teškoćama (hiperaktivnost, disleksija, disgrafija, lošija fina i gruba motorika, držanje olovke, držanje tijela, sjedenje, slabija koncentracija, pažnja i pamćenje...) zbog ograničavanja motoričkih igara.

Upravo se tada preporučuju Brain Gym vježbe. Brain Gym vježbe obuhvaćaju tri vrste pokreta, a to su pokreti koji dijele tijelo na lijevu i desnu stranu (lateralizacija), pokreti koji dijele tijelo na prednju i stražnju stranu (fokusanje) i pokreti koji dijele tijelo na donji i donji dio (centriranje).

Evo nekoliko vježbi koje utječu na vještine učenja (čitanje i pisanje, matematika) te na poboljšanje koncentracije, ravnoteže i koordinacije:

Metode učenja pomoću pokreta i vježbi za mozak

LIJENE OSMICE

Izvodi se od središnje točke osmice suprotno od smjera kazaljke na satu, tri puta svakom rukom odvojeno, a zatim objema zajedno.

Utjecaj na školske vještine: mehanizam čitanja, prepoznavanje simbola za dekodiranje pisanog jezika i razumijevanje pročitanog.

Utjecaj na um i tijelo: opuštanje očiju vrata i ramena, poboljšanje koncentracije, ravnoteže i koordinacije.

DVOSTRUKO ŠARANJE

Učenik slobodno crta na velikoj ploči širokim pokretima ruku (obje ruke istovremeno)

Utjecaj na školske vještine: praćenje uputa, dekodiranje i kodiranje pisanih simbola, pisanje; glasovna analiza; matematika.

Utjecaj na um i tijelo: svijest o lijevom i desnom, bolji periferni vid, svijest o tijelu, koordinacija i specijalizacija ruku i očiju, poboljšanje sportskih i motoričkih vještina.

KRIŽNO GIBANJE

Izvodi se naizmjeničnim dodirivanjem lijeve i desne ruke suprotnim koljenom

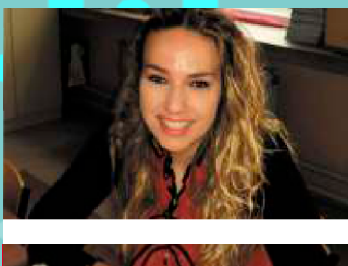
Utjecaj na školske vještine: glasovna analiza, pisanje, slušanje, čitanje s razumijevanjem

Utjecaj na um i tijelo: poboljšanje koordinacije lijevo-desno, poboljšanje disanja i izdržljivosti, poboljšanje prostorne koordinacije i orijentacije, poboljšanje sluha i vida.

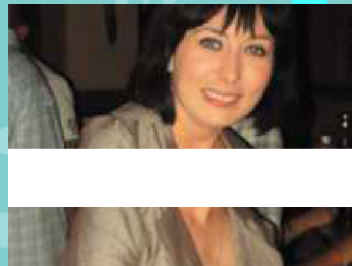
Naši novi nastavnici

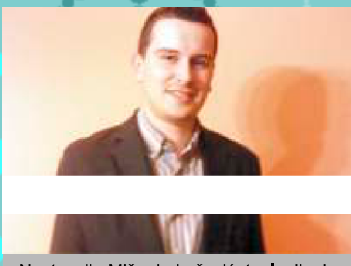
Nastavnik kojem su najvažnije stvari u životu ljubav Bogu i bližnjima je nastavnik vjeronauka. Matko Ujvary Cseh rođen je 20. lipnja 1973. godine u Osijeku, a nakon završene Elektro tehničke škole u Osijeku shvatio je da ga elektotehnika baš i ne nije za njega i da se želi baviti ljudima te je upisao Teološki fakultet u Osijeku. Kao svoje hobije navodi ronjenje, podvodni ribolov, podvodni hokej, teretanu i kick boks, ali i još mnogo toga.

Nastavnica koja je oduvijek željela biti nastavnica engleskog jezika je nastavnica Katarina Rengel. Rođena je 21. veljače 1987. godine u Osijeku, a živi u Samatovcima. Nakon završene Jezične gimnazije u Osijek, upisala je Filozofski fakultet u Osijeku, smjer Engleski jezik, književnost i pedagogija. Obožava nakit, a kao najdražu glazbu navodi alternativni rock. U slobodno vrijeme sa svojom najboljom prijateljicom vodi dječiji folklor u svom selu.

Nastavnica čiji su omiljeni pisci Shakespeare i Albert Camus je, naravno, nastavnica hrvatskog jezika, Maja Vinčazović. Rođena je 26. listopada 1985. u Slavonskom Brodu. Studirala je na Filozofskom fakultetu u Osijeku, smjer hrvatski jezik i književnost. Oduvijek je željela biti nastavnica s tim da je prvo razmišljala o povijesti. Hobi joj je čitanje, a najdraža knjiga Ime ruža. Osim čitanja voli i gledati filmove, ali ne ljubavne i komedije. Glazba koju voli je rock, draži pjevači su joj Đorđe Balašević, Adele, Tony C., a omiljena grupa Colonija. Kućni ljubimac joj je pas Odie.

Nastavnik Mišo Lukačević teologiju je odabrao jer je to znanost koja promišlja o vječnim i nikada do kraja istraženim temama: Bog, čovjek, Crkva... Da nije vjeroučitelj vjerovatno bi se sada bavio poviješću, socijologijom ili filozofijom. Hobi su mu nogomet i šetnje prirodom, rado sluša rock, pop i duhovnu glazbu, a kućni ljubimci su mu psi i mačke. Najdraži odjevni predmet mu je košulja, a volio bi posjetiti Pariz.

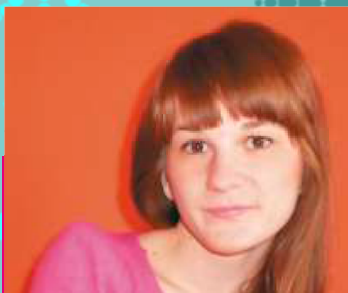
Nastavnica koja da ne predaje u školi bi bila psiholog ili knjižičarka je naša nastavnica Njemačkog jezika Natalija Pohel. Rođena je 23.05.1984. u Slavonskom Brodu, završila je Jezičnu gimnaziju u Slavonskom Brodu i Filozofski fakultet u Rijeci smjer Njemački jezika i književnost te filozofiju. U slobodno vrijeme voli čitati, ići na koncerte, baviti se mitologijom, slušati glazbu (omiljena joj je rock i metal). Omiljeni odjevni predmet joj je nešto udobno i jednostavno.

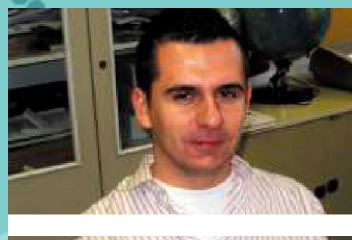
Najkreativnija nastavnica je nastavnica Martina Lovrić. Rođena je 19. 9. 1987., a nakon završene Klasične gimnazije, završila je Učiteljski fakultet. Hobi su joj Curling i gimnastika, a glazba koju sluša je rock. Od odjernih predmeta najviše voli traperice i traper-suknje, a omiljena hrana čokolada i sladoled. U osnovnoj školi najdraži predmet bio joj je likovni, a da ga sada ne predaje bila bi trener gimnastike ili nastavnica tjelesnog. Omiljena knjiga joj je Božić Herkula Poirota.

Nastavnica Andreja Matijević rođena je u Slavonskom Brodu. Završila je jezičnu gimnaziju i Učiteljski fakultet. Ovaj poziv izabrala je zbog toga što je učiteljstvo područje u kojem može raditi potpuno predano i s ljubavlju. Rad s djecom je zahtijevan, ali pruža veliko zadovoljstvo kaže nam nastavnica. Da nije učiteljica bila bi profesorica biologije i kemije jer su joj to bili najdraži predmeti u školi. U slobodno vrijeme voli slikati, čitati knjige, a nedavno je otkrila kuglanje kao izvrstan način zabave. Od glazbe sluša pop i rock. Ima dva psića, Bubija i Bonija, i mačića Žuču. Jednoga dana voljela bi posjetiti Prag.

U osnovnoj školi nije voljela tehnički, a u srednjoj fiziku, ali zato oduvijek voli povijest i hrvatski jezik. To je nastavnica Marna Lemačić. Rođena je 21. veljače 1987. godine u Slavonskom Brodu. Nakon završene Opće gimnazije Matije Mesića, upisala je Filozofski fakultet u Osijeku. Hobbiji su joj čitanje, pisanje poezije i rolanje, a najdraža odjevni predmet traperice i majica. Omiljena glazba joj je rock, a da ne predaje povijest bila bi farmaceut.

Nastavnik kojem čitanje knjiga i nije baš omiljeno je nastavnik geografije. Ivan Anđelić rođen je 11.08.1985. godine u Slavonskom Brodu. Završio je Klasičnu gimnaziju i Filozofski fakultet u Zagrebu, povijest i geografiju. Omiljeni predmet u osnovnoj školi bio mu je povijest, a omiljeni odjevni predmet su mu bijela majica i košulja. Sluša uglavnom domaću glazbu, a omiljena hrana su mu čevapi, kebab i sarma. Kao svoj hobi nastavnik navodi pikado.